

Flygtningenævnets baggrundsmateriale

Bilagsnr.:	208
Land:	Algeriet
Kilde:	Det svenske Regeringskansliet
Titel:	Utrikesdepartementet. Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i Algeriet 2015-2016
Udgivet:	26. april 2017
Optaget på baggrundsmaterialet:	6. juni 2017



Denna rapport är en sammanställning grundad på Utrikesdepartementets bedömningar. Rapporten gör inte anspråk på att ge en fullständig bild av läget för de mänskliga rättigheterna, demokrati och rättsstatens principer i landet. Information bör också sökas från andra källor.

Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i Algeriet 2015–2016

I. SAMMANFATTNING

I Algeriet finns en tillfredsställande lagstiftning på plats som dock inte alltid tillämpas. Rättighetsutövningen kringkärs ofta av administrativa och andra regler.

Å ena sidan är man från regeringens sida noga med att ha ett fullgott regelverk på plats, ofta med internationell standard, å andra sidan spelar bibehållen stabilitet i landet ofta en avgörande roll för tillämpningen. Detta gäller särskilt yttrande-, mötes- och föreningsfriheten. Befolkningen bereds möjlighet att uttrycka kritik och missnöje, men dessa uttryck bevakas noggrant och övervakas för att inte leda till politisk instabilitet.

Sedan det blodiga 1990-talet då Algeriet utkämpade en intern kamp mot terrorismen, finns en mycket utbredd rädsla hos regering och befolkning att sådana krafter åter kan komma i rörelse. Behovet av stabilitet sätts i förgrunden. Bland befolkningen finns mot denna bakgrund en viss tolerans för minskat rättighetsutrymme.

Våld mot kvinnor är mycket utbrett, och socialt och religiöst accepterat. Hbtq-personers rättigheter respekteras inte alls.

II. RÄTTSSTATENS PRINCIPER

En princip för god samhällsstyrning

Algeriets författning föreskriver delning mellan den exekutiva och den dömande makten. Regeringens och administrationens breda maktmedel

medför i praktiken att domstolarnas oberoende begränsas. Landets president utser samtliga domare och åklagare. Parlamentet har inga befogenheter att granska utnämningarna.

I civilmål och rättegångar har familjerelationer och parternas sociala status betydelse. Rätten till en rättvis rättegång är dock grundlagsfäst. Lagen har som presumtion att en anklagad är oskyldig intill dom fastställts. Den anklagade kan avstå från att avge vittnesmål och/eller erkänna skuld, och har vid fällande dom rätt att överklaga. Rätten att närvara vid egen rättegång är lagstadgad, liksom rätten till advokat. Offentlig försvarare betalas av staten.

Lagstiftningen mot offentlig korruption är sträng, med påföljder från två till tio års fängelse. Den tillämpas dock inte med systematik.

Transparency International rankar Algeriet som nummer 88 av 168 länder år 2015 vad gäller upplevd korruption.

III. DEMOKRATI

De politiska rättigheterna och de politiska institutionerna

Algeriet är formellt en republik med ett flerpartisystem. Maktkoncentrationen hos det ledande partiet FLN, och hos kretsen kring presidenten, är emellertid mycket stark och statsbärande. Det politiska landskapet och den offentliga debatten är kringskurna.

Grundlagen föreskriver att regeringens ska verka för pluralism och uppmuntra nya partier. Inrikesministeriet måste emellertid godkänna dessa innan de tillåts. Partier som grundas på religion, etnicitet, kön, språk, eller religion är förbjudna. Flera islamistiska partier existerar trots detta.

Statschefen väljs i direktval för fem år. Sittande presidenten Bouteflika har haft makten sedan 1999, han valdes 2014 för en fjärde mandatperiod. Endast muslimer är valbara som president. Alla andra funktioner i statsapparaten är dock öppna för icke-muslimer. Även val till lokala, regionala och nationella politiska institutioner sker vart femte år. Parlamentet är uppdelat på två kammare. Val överses av justitiedepartementet.

Rätten att upptas i röstlängd är lagstadgad men otydlig vad gäller formella krav. Observatörer från EU, USA med flera har övervakat de senaste valen. Presidentvalet 2014 övervakades också av flera hundra valobservatörer från

FN, Arabförbundet och OIC. Inget utbrett valfusk kunde konstateras. Valet genomfördes utan våldsamheter, men med lågt valdeltagande (51 procent).

Kvinnors ställning som politiska aktörer är stark, sannolikt på grund av tradition från frihetskriget mot fransmännen. Regeringen ska enligt lag verka för att kvinnors politiska rättigheter stärks. Det är obligatoriskt med 30 procent kvinnliga kandidater på listor till folkvalda institutioner. Vid senaste parlamentsvalet var 147 av 462 kandidater kvinnor (ca 31 procent). Detta var en markant ökning från tidigare 8 procent (2007). Två kvinnor ingår i nationalförsamlingens presidium. År 2016 ingick sju kvinnor i regeringen.

Det civila samhällets utrymme

Regeringen inskränker civilsamhällets möjligheter att verka med hänvisning till risken för instabilitet i samhället. Internationella och inhemska observatörer konstaterar att myndigheterna använder antiterrorism-lagstiftning och säkerhetshänsyn för att motverka kritik mot regeringen.

En rad nationella civilsamhällesorganisationer verkar under varierande grad av restriktioner. Alla frivilligorganisationer måste ansöka om tillåtelse att arbeta. Många får avslag, men vissa större organisationer tolereras, exempelvis Amnesty som har lokal närvaro utan att ha erhållit officiellt godkännande. Detta gäller också LADDH (Ligue algérienne pour la défense des droits de l'homme), en nationell civilsamhällesorganisation med medlemmar över hela landet. Trots att de inte fått licens tolereras LADDH, som hör till de mest aktiva oberoende mänskliga rättighetsorganisationerna.

Statliga CNCPPDH (Commission nationale consultative de promotion et de protection des droits de l'homme) som har en rådgivande roll rapporterar årligen om förhållanden som rör mänskliga rättigheter med fokus på sociala villkor och tema som förbättringar när det gäller bostadssituationen och tillgång till vård.

IV. MEDBORGERLIGA OCH POLITISKA RÄTTIGHETER

Respekt för rätten till liv, kroppslig integritet och förbud mot tortyr

Det finns inga rapporter om politiska försvinnanden under 2015-16. Regeringen har framfört ny inbjudan till FN:s arbetsgrupp rörande påtvingade försvinnanden att besöka Algeriet. *National Coordination of Families*

of Political Prisoners uppmanar regeringen att släppa 160 säkerhetsfångar som suttit fängslades för terrorism sedan 1990-talet.

Ouppklarade dödsfall i fängelser har föranlett LADDH att kräva av myndigheterna att undersöka omständigheterna. Oklart om så skett.

Tortyr är förbjudet i lag. Flera civilsamhällesorganisationer är dock övertygade om att så sker bland annat för att få erkännanden i säkerhetsärenden. Tortyr och annan kränkande behandling förnekas av myndigheterna. Några fall där polis eller militär ställts till ansvar har inte rapporterats, straffriheten påtalas som ett problem av mänskliga rättighetsorganisationer.

Rätten till frihet och personlig säkerhet

Grundlagen säkrar rörelsefrihet inom territoriet. Denna rättighet begränsas med hänsyn till säkerhetläget i de södra och östra delarna av landet. 2015-16 gällde fortsatt resebegränsningar till distrikten kring oljeutvinningsområdena El-Oued och Illizi nära libyska gränsen. På grund av terrorismhot förbjöd regeringen också resor mellan städerna Tamanrasset, Djanet och Illizi.

Rätt till privat integritet och ”heder” garanteras samtliga medborgare enligt författningen. Regering och myndigheter bryter regelbundet mot dessa rättigheter, bland annat genom elektronisk övervakning av politiska oppositionspolitiker, journalister, aktiva inom mänskliga rättigheter och personer som misstänks för säkerhetsbrott. Husrannsakan utan laglig grund förekommer.

Långa häktningstider och kvarhållande utan laglig grund är bland de centrala problemen för mänskliga rättigheter. Personer som agerat på sätt som kan uppfattas som utmanande för statsmakterna, såsom protester, strejker, olika typer av uppror, grips av polis och kvarhålls och släpps efter ett par dygn utan att ha formellt anklagas för något. Det är förbjudet att göra godtyckliga gripanden, men vagt avfattade anklagelser som ”anstiftan till obehäpnad samling” eller att individen ”förolämpat en statlig myndighet” används för att bortföra personer som anses störa allmän ordning eller kritisera regeringen.

Rättssäkerhet

Rättsystemet präglas av bristande opartiskhet. Detta påverkar särskilt fall som rör mänskliga rättigheter. Beslut i ärenden som rör mänskliga rättigheter kan överklagas. Ersättning kan utdömas till familjer som drabbas av brott mot mänskliga rättigheter. Om detta tillämpas är oklart. Personer som dömts för terrorism har enligt lag samma rättigheter som andra fångar. I realiteten är dessa säkerhetsklassade i relation till den risk som de anses utgöra för landet.

Straffbarhetsåldern är 16 år. Särskild påföljdsregim gäller för personer under 18 år. Barn som begår brott kan tas om hand från 13 års ålder, men kan enligt lag inte dömas till fängelse.

Standarden i algeriska fängelser har avsevärt förbättrats de senaste åren. Regeringens ambition är att nå internationell standard. Internationella Röda Korset (ICRC) gör fängelsebesök. ICRC har en dialog med myndigheterna om förbättrade förhållanden. Överbeläggning är dock fortsatt ett stort problem. Till och med regeringens egna ansvariga för mänskliga rättigheter anser att detta framförallt orsakas av att myndigheterna alltför ofta tillgriper häktning och andra typer av frihetsberövanden.

Strafffrihet

Strafffrihet fortsätter vara ett problem. Förbud finns i lag mot offentligt missbruk och korruption men uppgifter saknas om i vad mån rättsliga åtgärder vidtogs mot personer inom administration, polis och militär.

Yttrande-, press- och informationsfrihet, inklusive på internet

Grundlagen garanterar yttrande-, press- och informationsfrihet. Oberoende media som kritiserat regeringen har dock fått sina rättigheter kraftigt beskurna bland annat genom trakasserier mot journalister, och påverkan på chefredaktörer och ansvariga utgivare. Civilsamhällets organisationer, oppositionspolitiker med flera har dock god tillgång till oberoende press. Däremot ges begränsad tillgång till etermedia. År 2015 gjordes uppmärksammas ingripanden mot fria media när polis intog El-Watan El-Djazairya, en privat tv-kanal, och stängde ner denna.

Tillgång till internet är obehindrad. Enskilda och intressegrupper kan fritt uttrycka åsikter på nätet. Myndigheterna övervakar vissa websidor och vissa mejlkonton. En nyinrättad myndighet ska samordna arbetet mot

cyberkriminalitet. I uppdraget ingår att utöva preventiv IT-övervakning för rikets säkerhet.

Lagen om förtal är så vagt formulerad att den kan användas för att begränsa yttrandefriheten. Förtal definieras som ”varje påstående som kan förolämpa en persons heder, eller den institution som påståendet riktas till”.

Mötes- och föreningsfrihet

Mötes- och föreningsfriheten är grundlagsskyddad, men begränsas i sin tillämpning. Alla offentliga möten eller samlingar måste godkännas av myndigheterna. Polis skingrar regelbundet demonstrationer och frihetsberövar organisatörerna ett antal timmar innan de släpps. Human Rights Watch, Amnesty, med flera kritiserar regeringen för att man genom lagstiftning begränsar fredliga demonstrationer och möten.

Myndigheterna är ytterst restriktiva med att ge tillstånd, även för möten inomhus som organiseras av politiska partier, civilsamhällesorganisationer eller föreningar. Hotell vägrar hyra ut lokaler utan att först ha erhållit skriftligt godkännande från inrikesministeriet. Ute i landet är teatrar, fritidsgårdar, biografier med mera ofta de enda lokalerna som kan användas för debatt och diskussion, men förbjuds för andra aktiviteter än de är avsedda för.

Drygt 2 000 protestyttringar av olika slag ska ha registrerats under 2015, framförallt i de södra delarna av landet, föranledda av sociala och ekonomiska omständigheter och orättvisor. Vissa av protesterna spred sig och omfattade tiotusentals personer. I samband med våldsamheter rapporteras att säkerhetsstyrkor använt tårgas för att skingra demonstranterna.

Extremt höga formella krav bidrar till att det civila samhället har svårt att organisera sig. Myndigheterna har enligt lag rätt att övervaka och påverka de nationella frivilligorganisationernas löpande verksamhet. Särskilt tillstånd krävs för finansiering från utlandet. En sammanslutning som anses vara ett hot mot regeringens auktoritet eller allmän ordning kan upplösas.

För de organisationer som erhåller tillstånd utgår statligt finansieringsstöd.

Rätten att organisera en fackförening är grundlagsskyddad för algeriska medborgare. Den gäller inte migrantarbetare. Algeriet har ratificerat ILO:s

konventioner om föreningsfrihet. Det är förbjudet att diskriminera fackföreningsanslutna. Personer som vill upprätta ett fackförbund måste ha godkännande av arbetsministeriet. ILO:s kommitté för föreningsfrihet har uttryckt oro över de påtagligt långa väntetiderna för registrering. Regeringen har enbart godkänt UGTA (Union générale des travailleurs algériens). UGTA ingår i International Confederation of Free Trade Unions.

Fackföreningar får inte ansluta sig till politiska partier.

Strejkrätten är garanterad i lag, under vissa villkor. Den kan begränsas av argument som ekonomiskt krisläge, störningar av offentliga tjänster, eller risk för subversiv verksamhet.

Religions- och övertygelsefrihet

Algeriet har cirka 40 miljoner invånare, av vilka 99 procent är sunnimuslimer. Resterande en procent utgörs av kristna, judar, Ahmadi muslimer, shiamuslimer, och Ibadi muslimer. Grundlagen garanterar samvetsfrihet och ger alla rätt att utöva sin religion så länge inte allmän ordning störs. Att förolämpa någon religion är förbjudet.

Enligt författningen är islam landets religion när det gäller det offentliga livet. Offentliga institutioner förbjuds verka på sätt som skulle strida mot islam.

Myndigheternas inblandning i landets religiösa liv är långtgående. Föreningar och religiösa sammanslutningar måste ha inrikesministeriets tillstånd för att verka. Dessutom måste trossamfund också ha godkännande från religionsministeriet. Hur den religiösa andakten ska utföras är föreskrivet i lag. Imamernas predikan förhandsgranskas och ges i vissa fall föreskrivna tema.

Det är förbjudet för religiösa samfund att erhålla finansiering från politiska partier eller från utlandet.

V. EKONOMISKA, SOCIALA OCH KULTURELLA RÄTTIGHETER

Rätten till arbete, rättvisa arbetsvillkor och relaterade frågor

Algeriet har enligt IMF gjort stora framsteg för att minska arbetslösheten. Antalet arbetslösa har fallit från 30 procent år 2000 till 9,9 procent 2016.

Dock kvarstår ungdomsarbetslösheten på 29procent, och arbetslösheten bland kvinnor är 16 procent. IMF anser att den sannolika orsaken till de höga talen för båda kategorierna är låg privatsektoraktivitet, dålig matchning med utbudet på arbetsmarknaden, och arbetsrättsliga hinder.

Diskriminering med anledning av kön, ålder, social eller äktenskaplig status, familjeband, politisk inriktning, fackligt engagemang, eller funktionsnedsättning är förbjudet. Lagstiftningen tillämpas dock inte konsekvent och diskriminering på dessa och andra grunder förekommer. Lagen säger inget om diskriminering med anledning av sexuell läggning.

Lagstadgade arbetsvillkor överensstämmer med internationell standard med 40 timmars arbetsvecka, övertidsersättning med mera. Algeriet har ratificerat ILO:s konvention om kollektivavtal, men inte implementerat denna fullt ut. Samtliga godkända fackförbund kan förhandla kollektivavtal, men i realiteten är det bara UGTA som tillåtit överenskomma ett avtal med effektiv verkan.

Arbetsvillkorslagstiftningen omfattar inte migrantarbetare.

Lägsta lagliga ålder för förvärvsarbete är 16 år. Yngre barn kan arbeta som lärlingar om de har målsmans tillåtelse. Det är sannolikt att barnarbete förekommer. UNICEF uppskattade 2015 att sex procent av barn i åldrarna fem till 14 år idkade någon form av ekonomisk aktivitet.

Rätten till bästa uppnåeliga hälsa

Medellivslängden i Algeriet är 76,8 år (75,5 män, 78,2 kvinnor). Detta motsvarar en ökning med 2 år sedan år 2000. Födelsetalet är 2,8 barn. Barnadödligheten anges för 2016 till 20,3 på 1000 födda.

Utgiftsandelen i statsbudgeten för hälsa och sjukvård var 7,2 procent 2014. Senaste uppgift om läkardensitet är 1,21 läkare på 1000 personer (WHO, 2007). Kardiovaskulära sjukdomar anges av WHO som främsta dödsorsak.

Regeringen stöder reproduktiva rättigheter genom information och utbildning. Rätt till abort finns dock endast när kvinnans liv är i fara eller fostret uppvisar betydande missbildningar. Både gifta och ogifta kvinnor har tillgång till preventivmedel. Sociala tryck förhindrar kvinnor att göra egna och fria val. Regeringens program liksom rätten till abort motarbetas av konservativa religiösa- och icke-religiösa krafter i samhället.

Rätten till utbildning

Skolutbildning är gratis och obligatorisk för barn mellan sex och 16 år. Läskunnigheten uppgår till 80 procent, varav 87 procent för män och 83 procent för kvinnor. FN uppskattar att 97 procent av algeriska barn går igenom grundskolan. Efter denna faller antalet studerande kraftigt. Enligt UNICEF är det framför allt pojkar som faller ifrån.

År 2015 fanns 92 post-gymnasiala utbildningscentra, varav 48 universitet. Undervisningsspråket är i huvudsak arabiska. Lärarna har sedan 2003 rätt att även undervisa i berberspråket. Den sittande kvinnliga utbildningsministern, som har en modern och framåtriktad agenda, har skarpt kritiserats av konservativa då hon tillåtit undervisning på lokal dialekt.

Utbildningsministern vill också att franska ska kvarstå på skolplanen. Franska var förstaspråk i algeriska skolor till 2004, då en omfattande arabiseringskampanj inleddes.

Utbildningsministeriet instruerade 2015 samtliga rektorat att ta emot migrant- och flyktingbarn. Detta har dock visat sig svårt att genomföra. Ministeriet har också initierat pilotprojekt som syftar till att integrera barn med handikapp i statliga skolor för att öka barnens delaktighet i samhället.

Rätten till en tillfredsställande levnadsstandard

Regeringens tillväxtpolitik har resulterat i minskad arbetslöshet, men även ökade sociala utgifter. Utgifter per capita för hälsa, sjukvård, utbildning och skola fördubblades 2000-2016. Algeriet ligger på 83:e plats i UNDP:s index över mänsklig utveckling (HDI).

Enligt IMF har den stabila tillväxten i den algeriska ekonomin det senaste decenniet verkat till fördel för de ekonomiskt svagare grupperna i befolkningen. Ojämligheterna förblir större på landsbygden.

VI. RÄTTEN ATT INTE UTSÄTTAS FÖR DISKRIMINERING

Författningen förbjuder diskriminering på grund av födsel, ras, kön, språk, tro, eller ”varje annan individuell anledning eller social omständighet”. Diskrimineringsförbudet upprätthålls inte när det gäller hbtq-personer, som kontinuerligt drabbas av rättslig, administrativ och social diskriminering.

Kvinnors åtnjutande av mänskliga rättigheter

Inkomstskillnaderna mellan män och kvinnor är stora i Algeriet. Även om arbetsrättslagstiftningen i princip förbjuder könsdiskriminering och lika lön för lika arbete ska gälla, så utgörs den algeriska ekonomin till över 60 procent av en informell sektor där diskriminering förekommer.

Flera andra delar av algerisk lagstiftning, framför allt familjerättslagstiftning, och traditionella sociala regler diskriminerar kvinnor. Viss del av lagstiftningen innehåller islamisk rätt. Stark informell religiös övervakning i samhället innebär restriktioner för kvinnor, till exempel begränsningar i rörelsefriheten. På landsbygden finns starkt socialt tryck för beslöjning som villkor för arbete. Vid arvsskiften ges kvinnor mindre andel än söner och bröder. Kvinnor har däremot lika rättigheter när det gäller köp av egendom. Kvinnor kan ta lån i bank och åtnjuter full rätt att använda egna finansiella medel.

I arbetslivet är diskrimineringen mot kvinnor mångfacetterad. Enligt algeriska nätverket CIDDEF (Centre d'information et de documentation sur les droits de l'enfant et de la femme) utgörs 20 procent av arbetskraften av kvinnor, varav 60 procent i offentlig sektor. Högutbildade kvinnor är också starkt representerade inom vissa sektorer, som jurister, där upp till 70 procent av samtliga anges vara kvinnor.

Våld mot kvinnor är vanligt, exempelvis våldtäkter inom och utom äktenskapet. Våldtäkt inom äktenskapet hanteras ej i lag. Våldtäkt utanför äktenskapet är straffbart, med påföljd på ett till fem år. Lagen tillämpas väl. Ofta hindras dock offren att rapportera våldet genom påtryckningar av familj och samhälle. Våldet i hemmet är utbrett, tusentals rapporter om återkommande misshandel kommer till myndigheternas kännedom varje år. Mörkertalet är enormt. Kvinnoorganisationerna uppskattar att mellan 100 och 200 kvinnor dör varje år på grund av våld i hemmet. CIDDEF bemannar call-center i 15 regioner ute i landet och erhåller årligen 500-600 samtal.

Parlamentet skärpte lagstiftningen 2015 och införde straffhöjningar till max 20 år för våld i hemmet. Amnesty välkomnade skärpningen men kritiserade skarpt att lagen tillåter att åtalet dras tillbaka ifall offret "förlåter" sin make.

Sexuella trakasserier är förbjudna och kan leda till fängelse i två år. Statistik saknas, men kvinnorrättsorganisationerna förmodar att trakasserier främst äger rum på arbetsplatsen.

Kvinnor har rätt att söka skilsmässa. Vid äktenskapsskillnad tilldöms kvinnan familjens hem fram till barnen fyller 18 år. Vårnaden tilldöms vanligtvis mamman. Hon kan trots detta inte föra ut barnen ur landet utan pappans tillåtelse.

Barnets rättigheter

Våld mot barn utgör ett allvarligt problem. Network for the Defense of Children's Rights har tagit emot nästan 20 000 samtal 2015 som rört barnmisshandel.

Rätt att ingå äktenskap gäller vid 19 års ålder för både män och kvinnor. Minderåriga kan dock gifta sig med föräldrarnas tillåtelse. Det är förbjudet för en målsman att tvinga minderåriga att gifta sig mot barnets vilja. I realiteten inträffar detta självfallet i ett samhälle präglad av tradition. FN:s siffror visar att sex procent av algeriska kvinnor i åldrarna 20-49 år ingått äktenskap före 18 års ålder 2013.

Lägst ålder för sexuell samtycke är 16 år. Sexuella relationer innan dess räknas som våldtäkt och straffas med fängelse i tio till 20 år. Åtal väcks inte mot en man som anklagas för våldtäkt av en underårig flicka om han därefter ingår äktenskap med henne.

Rättigheter för personer som tillhör nationella, etniska, språkliga och religiösa minoriteter samt urfolk

Diskrimineringsförbudet mot etniska grupper är grundlagsfäst. Nästan alla algerier är berber i etnisk bemärkelse, men endast 15 procent väljer idag att identifiera sig så, de flesta hemmahörande i Kabylien. I religiös bemärkelse är de muslimer. Berberna/kabylerna är inte föremål för diskriminering. Över en tredjedel av offentligtanställda identifierar sig som berber. Undervisning får numera ske på den officiella berberdialekten tamazight.

Diskriminering på grund av sexuell läggning eller könsidentitet

Diskriminering på grund av sexuell läggning eller könsidentitet är ett av de mest eftersatta mänskliga rättighetsområdena i Algeriet. Samkönade sexuella relationer är förbjudna och straffas med fängelse på upp till tre år.

Hbtq-personer utsätts för stark social och religiös diskriminering. Till exempel har ministern för religiösa frågor uttalat att han anser det viktigare att bekämpa hbtq-personer som sprider felaktig moral och hotar familjestrukturen, än att bekämpa Daech. En imam uppmanade 2015 i sitt tv-program befolkningen att bruka våld mot hbtq-personer.

Regeringen ingriper inte mot hatpropagandan om paria-status, som ibland uppmanar att utesluta personerna från familj och samhälle.

Flyktingars och migranternas rättigheter

Möjlighet finns enligt algerisk lag att söka asyl i landet. Det finns dock inte några uppgifter om beviljad asyl. Någon formell process för ansökan finns inte. Enligt UNHCR godtar algeriska myndigheter inte alltid flyktingstatus som fastställts av UNHCR. Det finns å andra sidan inte några indikationer på diskriminering mellan olika flyktinggrupper. UNHCR uppskattar att färre än 500 asylsökande kommer till Algeriet per månad, i första hand från Syrien, Palestina, Mali, Guinea, CAR, Elfenbenskusten, och DRC. Vad gäller syrienflyktingarna tillhandahåller algeriska Röda Halvmånen ”välkomstfaciliteter” med skydd och mat på obestämd tid.

Regeringen har tagit vissa åtgärder för att inte återsända personer till länder där de har anledning att frukta för sina liv. På grund av den instabila situationen i norra Mali slutade Algeriet till exempel att återförvisa flyktingar dit redan 2012. På UNHCR konstaterar man att den algeriska regeringen är uppmärksam på om gripande kan bli aktuellt vid återförvisning och att man i så fall avstår från detta.

Sedan 1976 erbjuder Algeriet skydd i lägren vid Tindouf till mellan 90 000-165 000 saharawiska flyktingar från Västsahara. UNHCR, WFP och algeriska Röda Halvmånen bistår i lägren tillsammans med ett stort antal frivilligorganisationer. Begränsad rörelsefrihet gäller för flyktingarna i lägren. Någon öppet organiserad opposition mot Polisario bland flyktingarna i Tindouf finns inte. FN:s och andra aktörers agerande begränsas av konfliktens politiska förtecken. Polisario motsätter sig humanitära- och biståndsinitiativ som man anser permanenta flyktingarnas situation och därmed motverkar en slutlig lösning på konflikten. Ingen folkräkning av flyktingarna har tillåtits och det exakta antalet är därför okänt.

Eftersom regeringen inte tillåter att migranter arbetar i Algeriet återfinns dessa i den informella sektorn, utan legal status. Detta gäller även flyktingar från Västsahara, som inte erhåller flyktingstatus i Algeriet.

Att olovligen lämna Algeriet är straffbart sedan 2008. De olovliga algeriska migranterna, så kallade harragas, som med båt lämnar landet för Europa, tillfångatas i princip alltid av den algeriska kustbevakningen och ges fängelsestraff på sex månader. Organisatörerna av sådana resor straffas hårdare, med fängelse på upp till tio år.

Rättigheter för personer med funktionsnedsättning

Det fanns 2013 cirka två miljoner personer med någon form av funktionsnedsättning i Algeriet. Solidaritetsministeriet betalar ut ekonomiskt stöd till drygt 800 000 av dessa. Diskriminering av personer med funktionsnedsättning är förbjudet i samband med anställning, utbildning, hälsa och sjukvård, men ingen effektiv tillämpning sker av denna bestämmelse.

År 2014 upprättades CNPH (Conseil national des personnes handicapées) som är ett konsultativt organ i policyfrågor kring tillgänglighet, autism, och skola. CNPH har ingått en ramöverenskommelse om samarbete med Handicap International.

I verkligheten utstår personer med funktionsnedsättning olika typer av diskriminering. Få offentliga byggnader är anpassade för personer med funktionsnedsättning, många har problem med att utöva sin rösträtt på grund av problem med tillgänglighet, få företag anställer personer med funktionsnedsättning.

Ratifikationsläget avseende centrala konventioner om mänskliga rättigheter

Konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, *International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR)* ratificerades år 1989. Det fakultativa protokollet om enskild klagorätt ratificerades år 1989 men det fakultativa protokollet om avskaffandet av dödsstraffet har inte ratificerats.

Konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, *International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (ICESCR)* ratificerades år 1989. Det fakultativa protokollet om enskild klagorätt har inte ratificerats.

Konventionen om avskaffandet av alla former av rasdiskriminering, *International Convention on the Elimination of all forms of Racial Discrimination (ICERD)* ratificerades år 1972.

Konventionen om avskaffandet av alla former av diskriminering mot kvinnor, *Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (CEDAW)* ratificerades år 1996. Det fakultativa protokollet om enskild klagorätt har inte ratificerats.

Konventionen mot tortyr, *Convention Against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CAT)* ratificerades år 1989. Det fakultativa protokollet om förebyggande av tortyr har inte ratificerats.

Konventionen om barnets rättigheter, *Convention on the Rights of the Child (CRC)* ratificerades år 1993. Det tillhörande protokollet om barns indragning i väpnade konflikter ratificerades år 2009. Det tillhörande protokollet om handel med barn, barnprostitution och barnpornografi ratificerades år 2006.

Konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, *Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD)* ratificerades år 2009.

Konventionen mot påtvingade försvinnanden, *International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearances (ICED)* signerades år 2007.

Flyktingkonventionen, *Convention Relating to the Status of Refugees (Refugee Convention)* ratificerades år 1963. Det tillhörande protokollet ratificerades år 1967.

Romstadgan för internationella brottmålsdomstolen, *Rome Statute of the International Criminal Court (ICC)* signerades år 2000.

Regionala instrument

Arabiska stadgan för de mänskliga rättigheterna, *Arab Charter for Human Rights*, ratificerades år 2006.

Afrikanska stadgan om mänskliga och folkens rättigheter, *African Charter on Human and Peoples Rights (ACHPR)*, ratificerades år 1987.

Tilläggsprotokollet om kvinnors rättigheter signerades år 2003.

Afrikanska stadgan om barnens rättigheter och välfärd, *African Charter on the Rights and Welfare of the Child, (ACRWC)*, ratificerades år 2003.